

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorska
ulica št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano
v upravnishvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 90.

V Ljubljani v sredo, 18. junija 1884.

Tečaj I.

V preudarek.

V včerajšnji številki „Slovenca“ oglasil se je brezimni pisatelj z Notranjskega ter v uvodnem članku izražal svoje mnenje o „domaćem prepiru“. Članek je v obče pisan z hvalevredno objektivnostjo. Zlasti v dvojnem oziru mu moramo biti hvaležni, kajti z laskavimi izrazi omenja pisatelj poštene namene deželnega predsednika, naglašuje rodoljubje in plemenito srce mnogo obrekovanega gospoda, ob enem pa poudarja, da v „Ljublj. Listu“ ne more najti ničesar, kar bi bilo v protislovju s slovensko narodnostjo in njenimi zakonitimi težnjami.

In vender se nam dozdeva, da tudi temu dokaj nepristranskemu opazovalcu ni po vsem jasen izredni položaj našega lista. Kako je nastalo slovensko glasilo ljubljanske vlade, kateri nameni rodilo so slovenskemu občinstvu „Ljublj. List“? Z finim taktom našel je notranjski dopisnik prvi in glavni povod v tem, da je deželni predsednik, dejansko priznava popolno ravnopravnost slovenskega jezika, hotel vstanoviti časnik, v kojem bi vlada lahko tolmačila svoje nazore v onem narečju, katero razume in govori ogromna večina našega prebivalstva. Opravičena je njegova opazka, da bi se ustanova takega lista v vsakem drugem slučaju z vseh strani z veseljem pozdravljala kot velikanska koncesija narodni stvari.

A jedno je pežabil razboriti pisatelj: da je „Ljublj. List“ takoj iz svojega početka imel tudi drugi, nič menj važni namen. Vladi je bila vsiljena dolžnost, braniti samo sebe pred neprestanimi napadi. Od oktobra lanskega leta sem pričelo se je po nekaterih slovenskih listih zlobno obrekovanje in natolcevanje proti njenim najčistejšim nameram. Stra-

stno so vlado napadali v uvodnih člankih, skoraj vsaki dan so jo zbadali v dopisih, neusmiljeno so se ji rogali v podlistkih — in zamán je čakala, da se v narodnem časopisju vzdigne glas, da bi zagovarjal vladno postopanje. V istem položaji bila je večina narodnih poslancev kranjskega deželnega zbora. Komaj so bili sprejeli svoje mandate iz rok zaupnih volilcev, komaj so bili pričeli svoje težavno delo, — uže so jih obsipale psovke, uže jih je obdajalo sumničenje, in velik del narodnega novinarstva navdihala je žalostna lakomnost, spodkopavati stališče narodnih zastopnikov ter ljudstvu iz srca iztrgati zaupanje do njegovih izbrancev. Ali vsega tega ni videl duhoviti pisatelj z Notranjskega? in zakaj se on tedaj ni lotil prehvaležne naloge, možato stopiti med zbegani rod, z vzvišenim glasom pokarati razposajeno tolpo hujskačev ter ljudstvo svariti pred propadom, v katerega so ga terali ter ga dandanes še terajo krivi proroki? Zastonj se je ozirala vlada po slovenskem časopisu, da bi slovenskemu svetu razlagal njene odkrite namene ter branil politiko deželnozbornske, vladi prijazne večine. Molčal je „Slovenec“, molčal je, čuda! tudi pisatelj z Notranjskega takrat, ko mu je velevala domovinska dolžnost, spregovoriti odločno in pošteno besedo. V tej zadregi napadana z jedne, zapuščena z druge strani bila je vlada prisiljena, v lastno obrambo ustanoviti si posebno glasilo. Stopila je v dogovor s sedanjim urednikom, le-ta označil je svoje načelno stališče k sedanji deželni vladi in k narodnemu vprašanju v posebnih spomenici, kakor se to spodobi nezavisnemu ljudskemu zastopniku — in tako je luč sveta zagledal „Ljublj. List“, kojemu je s prva bil namenjen nalog, zastopati poštena vladna načela, podpirati ravn-

pravnost slovenskega naroda, ob enem pa pobijati škodljive nazore in nauke onih, katere je notranjski pisatelj sam, očita je jim kratkovidnost, počastil s primernim izrazom: „nepremišljeni“.

Toda mož nam očita, da gremo predaleč, da mej ne poznamo svoji polemiki, da neprestano zopet na boj kličemo, tudi tedaj, kedar ni potreba. Naj nam veruje na naše poštenje, da smo tudi mi uže do grla siti neplodnega prepira. Toliko je zanemarjenega v mili naši domovini, tako daleč smo zaostali v duševnem in gmotnem oziru za našimi srečnejšimi sosedi, da je na preostajenje dovolj stvarnega, produktivnega dela za vsakega resnega novinarja. Toda, kedo — vprašamo — kedo je pričel s preprirom, kedo je izzival svojega protivnika na bojno polje? Ali bi glasilo deželne vlade v istini ne smelo imeti druge naloge, nego pisati o borzni krizi v Zedinjenih državah, o južnoafrikanjskih naselbinah in norveških homatijah ter k večjemu časi nekoliko počesati mršavo glavo „Laib. Wochenblattu“ — med tem, da so pri nas brez vsakega uzroka nekateri slovenski listi se rogali „visokorodnemu gospodu“ ter narod hujskali na „Winklerjeve mameluke“ in „narodne Efilte“? Ako je temu tako, potem „Ljublj. List“ v istini nima nikakega eksistenčnega prava, in vlada sama bi mu morala uže z davna v slovo zaklicati: „Geh' in ein Kloster, Ophelia!“

Priznavamo sicer, da se je v zadnjem času nekoliko predrugačila pisava „Slov. Naroda“ ter konstatovali smo sami v 86. številki, da se je celo „Slovanov“ vročinski paroksizem nekoliko polegel. A po polnem omolknilu nasprotni glasovi tudi sedaj niso, priča temu zadnji uvodni članek v „Slovanu“, kateremu smo odgovarjali v svoji razpravi „Obrat na

Listek.

Vieux Saxe.

XI.

Za Binkošti se nisva videla več tu pod črto, in po pravici mi očitata, da Vas malo zanemarjam. Pa pomislite — to deževje, to mučno, dolgočasno in brezkončno deževje po svetu in poleg ta grozna suša na našem publicističnem polji! Ko bi mojega kolege pod črto ne bilo — o čem bi pač mogli pisati? S kom bi se prepirali, komu bi vlekli kožo s telesa, ko bi se ne prikazal ta naš nov Mahdi — kriv prorok slovenski — kakor ga zovejo? On je prouzročil nehoté par uvodnih člankov v „Soči“, katere je z mnogim apetitom in še večjo hvaležnostjo itak sprejel „Slovan“ — (videti je, da imajo doma pri „Slovanu“ malo krme) — sprožil je tri ali štiri dopise „Narodu“, in kakor je soditi, vsega še ne bo konec; a kadar bode — vedel bi vender rad, kdo bo prišel potem na vrsto.

Jasno Vam je torej, na nisem imel niti gradiva, niti veselja za, nekoliko veselih vrstic, in ravno tako skoro se mi danes godi. Pisal sem Vam, da sem premišljeval in ugibal, kam bi krenil o Binkošti — na sever ali na jug, proti izhodu ali zahodu; v svoji gibčnosti sem se jedenkrat celo domislil nemškega „Schul-

verein“-a ter hotel k njegovemu zborovanju v Gradec. Toda dejal sem si, da tamkaj bi utegnili vsacega preveč po njegovem „Nationalu“ povpraševati, in ko bi me zavohali — zastonj bi bila vsa moja elasticiteta. Mislim sem potem na Mozirje. Pa tam so uže itak Sokoli skakali ter po drogu kozolce preobračevali — torej tudi tam gibčnosti dovolj! Hajd torej na Notranjsko in potem dalje proti jugu.

V Postojini je bilo vse električno; celó kos papirja, na katerem mi je pomolil natak moj račun; — kajti prouzročil je, da me je pretreslo, kakor na — kolovratu; spomnil pa sem se, da je bilo tako elektrizovanje v Postojini uže mnogo prej v navadi, nego se je vpeljala električna razsvetljava v jami, in zato se tu nisem — čudil, nego plačal in šel. Srečal sem obilo znancev, — radikalnih in naših, pa tam na nevtralni zemlji smo se vsi prijazno gledali. Tudi o prihodnji volitvi na Notranjskem smo govorili, — pa vojni svet ni bil tak, kakor ga je izumil vzdajnič „Slovan“, kajti tu smo bili samo odrasli možje — tam na Brdu pa se ga je udeležila celo nedolžna deca — torej vsi do zadnjega! Tu v Postojini pa nismo bili tako vojeviti. O volitvi smo torej govorili, in radikalci so dejali, da hočejo vsprejeti kot kandidata ljubljanskega dr. Schönererja. Jaz in kar je bilo „naših“ smo ga iz znanih vzrokov prav toplo priporočali, — škoda le, da med vsemi navzočimi radikalci

ni bilo nobenega volilca iz kompetentne volilne skupine. Pa dandanes je to vse jedno.

Postojine in politike sem se kmalu naveličal, akopram je s politiko in pisateljavanjem taka, kakor se staro ljubico: Človek bi se je rad iznebil in iznebil, pa vender se vedno vrača k nji.

Druzega jutra pozdravil sem sinjo Adrijo iznad visokega opčinskega klanca, potem pa križem prehodil Trst, jél morske ribe in pil črno vino, prelazil par parobrodov ter na posled vender ubil — dan. Drugo jutro sem nameraval proti Gorici odpeljati se, toda dež, dež in neprenehoma dež! Ravnal sem se po stari prislovlci, da je oni pametnejši, kateri prej odjenja, in zato sem se obrnil zopet proti — domu.

Vsakako je dobro, da si človek, ako ima uže kak princip, ali ga vsaj hoče imeti, onega prilasti, kateri tiči v tem navedenem pregovoru, in ker sem navajen, ljudi večinoma po njem soditi, zato sem uverjen, da „Slovan“ se svojimi prepiri še ne bo — nehal, kakor je storil pač z duhovitimi Mažibrkovimi listki.

Pa govoril sem o svojem kratkem potoovanju! V Gorico sem hotel, in nič manj mi ni bilo v mislih nego na kompetentnem mestu povprašati, komu bodejo pač prisojeni cni cekini, katere je uže pred meseci „Slovenski Narod“ razpisal kot darilo za najboljši listek. Ne, da bi bil jaz tudi tekmoval za to darilo, nevrednega sem se uže a priori čutil — pa rado-

bolje" in goriške „Soče“ kongenijalni dopis iz Bovca. Sigurno tudi našemu uredniku ni prijetna naloga, vsak dan stati kot vedeta na prednji straži, ali slab vojak, kateri odloži orožje, upognivši se lastnemu miroljubju, preden se ne sklene trajno in častno pomirje.

Komu pa velja naša polemika? Z mirno vestjo naglašamo, da se potegujemo ter se bomo vedno potezali za vse ustavne pravice slovenskega naroda, zlasti za njegovo po državnih zakonih zajamčeno enakopravnost. Brez ovinka izrekamo, da bomo tudi za naprej podpirali deželnozborsko večino in narodne državne poslance, kateri v svoji celoti brez vsake izjeme delujejo v smislu sedanje vladne sisteme. Odločno pak se bomo protivilili znani peščici nejasnih in kratkovidnih politikov, kateri ne zastopajo niti po svojih sedanjih nazorih zastopati ne morejo javnega mnenja na Kranjskem ter z nepremišljenim ravnanjem spodkopavajo bodočnost slovenskega naroda. In gospod pisatelj z Notranjskega se zelo moti, ako našemu ravnanju spodtika osobne ozire in antipatije. Tudi nam gré za narodno korist, za blagor ožje domovine in širnega cesarstva, in urednik našega lista je v prijetnem položaji, da se njegovi nazori vsaj v tem oziru po polnem ujemajo z načeli, merodajnimi pri deželni vladi vojvodine kranjske.

Konečno nam ne preostaja drugega, nego da se zahvaljujemo pisatelju „Slovenčevega“ uvodnega članka za njegovo naklonjenost ter za njegove prijateljske svete. Ponavljamo, da smo takoj pripravljeni, prenehati s polemizovanjem, kakor hitro prenehajo naši protivniki v narodnem taboru z neutemeljenimi in neosnovanimi napadi na vladno politiko. Gosp. dopisnik z Notranjskega naj vpliva tedaj na naše protivnike, potrkaj naj ob durih „Narodne Tiskarne“ in če se mu tam spolni opravičena želja, če se mir doseže z one strani, od koder se je bil motil, — mu sigurno nikdo ne bode hvaležnejše v duhu roke stiskal nego „Ljubljanskega Lista“

urednik.

Pretepi in Kranjskem in deželna vlada.

Lepa si, domovina slovenska, in čvrst rod ti prebiva po tvojih blaženih pokrajinah! Kar ima mati priroda najdragocenejšega v svojih neusahljivih zakladih, podarila je Slovencu v obilni meri: zdravo dušo v zdravem telesu. Glej slovenskega kmeta in čudi se njegovi krepki, žilavi postavi, njegovi vitki

veden sem bil ter sem še vedno, kdo pač bode kot „champion-podlistkar“ slovenski proglasen. To Vam je pa znano, da se oni „listki“ presojujejo v Gorici. Privoščil bi jaz darilce najbolj gori imenovanemu Mažibrku, uže zaradi njegovega imena; — pri tem imenu človek nehoté brke pozabi in na brezovo šibo misli. Toda dovtipi o imenih in dolgih nosovih so, kakor pravijo — najslabši.

Pripoveduje se, da je bilo toliko „podlistkov“ poslanih, da bode imel „Narod“ za dve leti dovelj gradiva in da bode celo „Škrat“ nekoliko pripadlo. Zato tudi strogi goriški sodnik ne more končati svojega trudapolnega posla. Ko bi si vendar opravišstvo našega lista kaj enacega omislilo! Dejal sem, da bode tudi „Škrat“ deležen obilnih darov, nanošenih na „Narodovi“ mizi, — in to bode vsakako dobro, kajti sedaj je začel — *horribile dictu* — prinašati nemške dovtype. Morda hoče s tem ravnopravnost dejansko uvesti v svoje pre-dale, ali privabiti nekoliko nemških naročnikov, ali pa mu je — slovenskih dovtipov zmanjkalo. Nemški, iz „Kikeriki“ posneti dovtipi! „Ako se to na zelenem drevju godi“ — kaj pa bo z nami, suhimi vejami?

In tu sem se domislil klasično neumnega citata, katerega sem nedavno čital v nemškem listu. Da, kakor je neumen v lice, vender ima nekoliko pametno zadnjo oplat in pripo-ročal bi ga marsikomu:

rasti! Opazuj ga pri delu in razveselil se bodeš nad njegovo neumorno delavnostjo, nad spretnostjo, s katero se loti vsakega podjetja. In občaj ž njim, in kedar se mu otaja v prijateljskem pogovoru ledena skorja nezaupnosti, zavzel se bodeš nad njegovim pravilnim umovanjem, nad zdravo razsodnostjo, katere ga v vsakem oziru častno razlikuje od svojega nemškega soseda.

Žalibog, da zlasti na Kranjskem nek udomačen greh kviri in pači našemu narodu prirojene naravne darove. To je ona surova silovitost, ki se razodeva v nebrojnih tepežih, v vedno množčih se zločinih proti telesni varnosti, v uboju in težkem telesnem poškodovanju. S strahovito enakoličnostjo se ponavlja repertoire naših porotnih obravnav: ubijalec postal je stereotipna prikazen v sodni dvorani! In čedalje bolj se množe žalostni slučajji; zlasti o zadnjih binkoštnih praznikih je bilo videti, da se je nek posebno zloben duh polastil naše mladine, iz vseh strani dohajala so žalostna poročila o tepežih in ubojih, in trebalo bi statistika, da nam sestavlja izkaze ranjenih in usmrtenih, nalik onim, kateri se nam javljajo z bojišča.

Tužna je ta prikazen, še bolj tužen je uzrok, kateremu so v prvi vrsti posledica oni siloviti pojavi grde surovosti. Kajti ne dá se tajiti, da je ogromno večino teh zločinov zakrivil demon žganje. Tedaj je bilo po vsem na pravem mestu, da se je deželna vlada s posebnim dopisom obrnila do jako vplivnega oblastva, do prečest. konzistorija ljubljanskega ter ga naprosila dejanske moralne podpore. Dopis deželnega predsedništva slove:

„Iz premnogih poročil c. kr. okrajnih glavarstev zadobil sem na svojo žalost utemeljeno prepričanje, da se v zadnjem času na Kranjskem, zlasti po deželi, med kmetskim prebivalstvom množi in ponavljajo, čestokrat brez vsakega uzroka, provokacije in tepeži, katerim so potem nasledek krvave poškodbe, dostikrat tudi uboji. Taki izgredi se potem redno končajo pred sodiščem. Ker se jednaki dogodki nahaajajo le pri surovih in divjih razrodih, ker silno škodujejo gmotnim interesom našega ljudstva, ob enem pa javni npravnosti in so na kvar dobremu imenu vse dežele, mora biti sveta dolžnost vsakemu rodoljubu, v svojem krogu kolikor mogoče upirati se tej grdi razvadi.

Dokazano je, da so milovanja vredni izgredi naše mladine večidel posledica brezmerne žganjepitja. Treba je tedaj, da se najprej fantje poučé o žalostnih nasledkih tepežev. Vživanje žganih pijač pak se bode moralo omejiti z zakonodajnim pōtem.

*O tauche nicht zu tief hinein
In's Tintenfass der Welt,
Damit dir nicht ein Tintenkleck
Auf's Buch des Lebens fällt!*

Torej, gospōda, le zmerno! Toda tako zmernim in spravljivim nam pa vender ni treba biti, da bi nemške povesti in smešnice prinašali svojim slovenskim čitateljem. „Citati“ in „motto“ naj uže bodo, — akopram so se jih jeli listkarji silo ogibati, odkar je Stritar v prvem dunajskem pismu osmešil to navado. No — jaz jo imam, in stara navada — železna srajca!

Gospa, jaz sem pohleven in ponižen človek, — toda če Vam bode današnje pismo prevodeno, stavite ga vender na račun tega duhomornega — deževja.

Për.

Brata Straton in Ivan.

Ruski spisal Sergėj Atava, poslovenil K. Štrekelj.
(Posvečeno A. D. Satinu.)

(Konec.)

Brat Ivan je v tem potisnil z drogom ledeno pločo v stran in se vedno dalje pomikal. Znovič je zasadil svoj čavelj v ledino ter splaval mimo nje. Uže je od brega oddaljen pet, šest sežnjev, nobene ledine ni več... pred njim je čisto mesto — sinja, živo-sinja voda, kakoršna je le spomladi...

Kar se tiče prepotrebne pouka neizvedene mladine, ne bodem se varal, ako se v tem oziru zaupno obračam do eminentno domoljubne kranjske duhovščine. Na-dejaje se, da se prečestiti stolni konzistorij strinja z mojimi nazori o tem predmetu, stavljam tedaj do njega uljudno prošnjo, da blagovolj podredjenim duhovnom zlasti po deželi nujno priporočati, naj v smislu tega dopisa z vso gorečnostjo prigovarjajo prebivalstvu ter poučujejo v prvi vrsti domačo mladino.

Winkler l. r.

(Konec prihodnjic.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Kakor smo uže včeraj poročali, pričel je dalmatinski deželni zbor predvčerajšnjem svoje zborovanje. Po slovesni službi božji otvoril je predsednik conte Vojnović sejo ter v svojem govoru izrazil upanje, da bode v zboru vselej vladala sloga. Cesarski namestnik baron Jovanović naglasil je, da je duševno in materialno napredovanje dežele vladi ravno tako na srcu ležeče, kakor deželi ter je obljubil, da bode vlada deželni zbor, kjer koli mogoče, rada podpirala. Kot vladni komisar predstavil se je dvorni svetnik Pavić.

Volitve za štajerski deželni zbor so preložene do meseca avgusta. Kakor javlja „Grazer Ztg.“, vršile se bodo po novi določbi volitve v kmetskih občinah dné 19. avgusta; v mestih in trgih dné 21., a v velikem posestvu dné 26. avgusta. Deželni zbor štajerski ima 63 članov. Veliko posestvo (12 mandatov) volilo je zadnjič v nemško-narodnem smislu, isto tako mesta in kupčijske zbornice (25 mandatov); kmetske občine volile so leta 1878 5 nemških liberalcev, 10 nemških konservativcev in 8 slovenskih zastopnikov. Sicer se je politično mišljenje na Štajerskem od leta 1878 dokaj spremenilo, in sicer ne nemškim liberalcem na korist, vender je verjetno, da bodo slednji v prihodnjem zasedanji še imeli večino v štajerskem deželnem zboru. Toliko pa je gotovo, da bodo združeni konservativci in Slovenci dosegli imponujočo manjšino.

Na Moravskem so Čehi uže izdali svoj volilni proglas ter letos postavili kandidate tudi v vseh mestih in trgih. Gotovo je, da bodo privojevali mnogo mestnih mandatov.

Na Ogerskem so volitve za državni zbor večjim delom uže izvršene. Vladina stranka imela bode v zboru tudi v prihodnje večino, čeravno je izgubila nekoliko glasov.

On spušča svoj drog v vodo, upira ga reki na dno in plava vedno dalje. Zopet se upré in zopet potisne se naprej. Ali glej, na levisi plava ledena ploča, in sicer naravnost proti njemu. Uže je blizu njega. On povzdigne svoj drog ter se pripravi, da bi jo odbil. Ledina pridere k njemu. Brat Ivan udari jo s svojim drogom. Sod se zasúče pod njim z ene strani na drugo in se pogrezne nekoliko bolj v vodo, ali takoj zopet vsplava, in zavrtita se z ledino nekoliko drug krog drugega; ledina se na to umakne sodu ter plava dalje, sod sè svojim jezdecem pa se zopet premika naprej. Uže je dosegel polovico reke... Zopet priplava ledena ploča. Plavec zopet pripravi svoj drog, da bi jo odbil. Zopet trčita drug ob drugega, in ponavlja se prejšnje rokovanje.

V duhu je narod ves tam, poleg njega, na sredi reke. Kader odbije srečno kako ledeno pločo, tedaj vsi globoko vzdihnejo in zasopejo. Vsi pričakujejo, kako bo znovič trčil ob led. Zopet se jim sapa ustavi, zopet zamrjó. Led pridere mimo, sod se je ločil od njega — in zopet vse vzdihne. Straton molčé stoji tu, ni besedice ne izpregovoril. Oči so mu uprte na brata, in ž njimi niti ne utrne. Obraz mu je resen, ali kakor kaže ta obraz, — uže je dozorel v duši njegovi sklep! Bog obvaruj, da bi Ivan — Straton bi naravnost v reko in mu hitel pomagat.

Zato pa je vladna stranka kompaktna, složna, dočim razpada opozicija v več taborov, ki ne postopajo vselej složno.

Hrvatski sabor sprejel je jednoglasno (opozicija je zapustila dvorano) predlog poslanca Kuševića, kateri protestira proti vzpostavljenji kraljevega komisarijata ter nalaga vladi, naj izposluje, da se pozove regnikolarna deputacija, ki naj reši hrvatsko-ogerski razpor.

Tuje dežele.

Iz **Berolina** se poroča o atentatu na nemškega cesarja, ki pa se je k sreči izjalovil. Dogodek je sledeč: Pred kratkim naznanilo se je nemški vladi iz Amerike, da se namerava atentat proti nemškemu cesarju in da se je v to svrhu že odposlal iz Amerike dinamit. In res je prišla v Bremen neka ženska z mnogimi zaboji. Policija jo je takoj prijela in v resnici našla v zabojih dinamit. Žensko izročili so sodniji.

Avstro-ogerska, Nemčija in Rusija ponudile so oficijalno svoje posredovanje, da se reši **srbsko-bolgarski prepir**. Srbska in Bolgarija sprejeli ste posredovanje velevladij.

Poročali smo že, da se je gledé **Egipta** doseglo sporazumljenje med Angleško in Francosko. Konvencija predložila se bode angleškemu parlamentu, in prihodnji teden uže pričela se bo huda in ostra debata o tej zadevi. Verjetno je, da parlament ne bode odobril konvencije. Potem bode moral Gladstone dati ostavko, ali pa zapustiti parlament.

Dopisi.

Iz **Planine** 14. junija. (Izv. dop.) Kakor drugod, dežuje tudi pri nas dan za dnevom in bati se je, ako bo še nekaj časa tako vreme, da nam voda našo celo dolino zalije. Kako lepi so bili pri nas prej senožeti! Nadejali smo se, da letos obilo in lepe trave, take kakor uže dolgo ne, dobimo, ali naš up je šel po vodi: po travnikih se razprostirajo velike luže. In sadno drevje, kako lepo je letos spomladi pri nas kazalo! Ker je uže toliko časa tako neugodno vreme, letos tudi sadja ne bode. Malo povodenj dobé Planinčani sicer skoraj vsako leto, večidel v jeseni; nekaterikrat (in to je zelo redko) naraste voda tako, da je vsa dolina zalita. Na zimo leta 1878 do 1879 je bila velika povodenj, tako, da so morali nekateri se iz svojih hiš v druge sosedne preseliti, ker je voda celó v sobe prišla. Kaj bo sedaj, če se nam nebo kmalu ne zvedri in deževje ne preneha? — V četrtek na sv. Rešnjega telesa dan bila je tudi pri nas, kakor po vsej deželi, procesija in k

Glej, z nova priplava ledenina, ali ta je uže velika, večja od vseh dosedanjih, take še ni bilo; — nese pa jo naravnost proti njemu. Zopet povzdigne Ivan Aleksčević svoj drog iz vode ter ga pripravi na odpor. Ledenina pridrvi, udari ob sod, sod se pogrezne in skrije skóraj ves v vodi, ali takoj zopet vsplava in priklene se ob ledino, s katero ga tuk odnese po reki. Kakih pet sežnjev plavajo tako v stran. Ali tudi spredaj je ledina, samo manjša je. Ivan Aleksčević zasadi vanjo svoj drog in vsi trije, to je, on s svojim sodom in obé ledeni ploči se sklopijo in plavajo po tihoma dalje; no, kmalu odrta se večja ledina od soda, pri katerem ostane le manjša. Sicer pak sod tudi tako — prodira vedno naprej.

V gruči zasliši se uže nepotrpežljivo pokaljevanje, nekakšne polovične glasove, polovične besede. Nekdo celó reče: — „No zdaj...“ Na obrazu Stratonovem se počne izraz napete pozornosti zamenjavati z izrazom navdušene hvaležnosti, in sploh se ta obraz začne nekako jasni in svitati. Oči so mu široko odprte, kapa tiči mu na samem tilniku, z roko prijema se Straton nekam za grlo, kakor bi si popravljaj vratnik ali ruto pod njim. Svojo roko povzdiga pod vrat in zopet jo spušta. In vse to dela tako, kakor stroj...

— Ivan Aleksčević, na pravo, na pravo držite... Tam se počenja sipina. — Tako zakriči iz gruče več njih in skoraj vsi ob enem.

sreči ravno takrat ni deževalo. Radostno so Planinčani pri sprevodu opazili odličnega ljubljanskega gosta, okrajnega glavarja ljubljanskega g. Mahkota, kateri je vedno še v dobrem spominu celemu okraju. E. J.

Z Dolenjskega 14. junija. (Izv. dop.) „Laibacher Schulztg.“ poroča, da vé iz „zanesljivega vira“, da letos deželne učiteljske konference v Ljubljani ne bo. To je komaj verjetno; vsaj je došla uže c. kr. okrajnim šolskim svetom neka objava v tej zadevi. Postave od 14. maja 1869 in od 2. maja 1883 terjajo tudi, da bi moralo letos biti tako zborovanje, katero bi se moralo pečati zlasti z učnimi načrti, da more potem sl. c. kr. deželni šolski svet v smislu ukaza od 8. junija l. l. ložje potrebne preuredbe ukreniti.

In pri naših učnih načrtih na Kranjskem so preuredbe živa potreba. Duhovniki n. pr. terjajo, da morajo imeti v smislu novih postavnih določeb v vsakem razredu in oddelku dve uri na teden, učitelji bi radi na večrazrednicah slovenščini več ur nego nemščini privoščili itd. Vse to se pa ne more zgoditi, dokler so veljavni obstoječi učni načrti, katere more edino le c. kr. deželni šolski svet preurediti, zaslišavši morebiti prej deželno učiteljsko konferenco, kar želé prav toplo vsi dočni krogi.

Z Dolenjskega 15. junija. [Izv. dop.] (Sejmi.) Iz poročil kupčijske in obrtnijske zbornice poizvemo večkrat, da tu pa tam prosi vas za sejme. Take prošnje se tudi večkrat vslišijo. Nam se pa dozdeva, da navadni sejmi (živinski sejmi so izjema) niso več ljudstvu v veliko korist. Kolikor se nam dozdeva, imajo samo krčmarji nekoliko dobička od sejmov; trgovci in kramarji pa ne velikega in ljudstvo pa še manjega. Trgovci pravijo, da jih obiskovanje sejmov navadno toliko stane, kolikor imajo pri njih dobička — in kupčevalno ljudstvo mora tisto malo, kar kupi na sejmu, draže plačati, kakor v prodajalnici — in večina ljudstva hodi skoro da samo nekako na sprehod na sejme. Vsaj na Dolenjskem ima človek priliko to opazovati. Dandanes se lahko uže vse po prodajalnicah tudi v majhnih krajih kupi; ni treba več daleč na sejme pohajkovati. Pa vsaj si človek s pošto, z železnico ali celó po brzojavnem potu lahko kar naenkrat po ceni preskrbi tudi iz daljnih mest, česar ravno potrebuje. — Moja misel je torej, da sejmi niso več posebne koristi!

Razne vesti.

— (Knjiga cesarjeviča.) V redakciji knjige „Avstrijsko-ogerska država v besedi in po-

— Uže se dotikam dna, odgovori on in potisne ves drog v vodo.

— No, torej!...

— Hvala Bogu!

— Ah! zasliši se v gruči. Razburjenost se poleže, vse spregovori in zašumi, celo smeh se zasliši. Nekdo pripoveduje, kako se je pred tremi leti na tem mestu drznil nekdo v čolnu predložiti reko ter je utonil.

— V čolnu ne gre.

— Zakaj ne gre v čolnu?

— Ali to je vse kaj družega, bratci. Ta mož prihaja zastran...

— No, zakaj?

— Ali nisi slišal? Kaj ni pripovedoval Straton Leskčič. Póst hoče pri njem končati... Uže imata vsak petdeset let in kjerkoli sta bila, na vojski, na tujem, povsod sta póst vedno vkupe dokončevala. Ni enkrat v svojem življenji nista drug brez drugega počela konec pósta jesti mesnih jedí, ampak vedno le vkupe.

Ivan Aleksčević se nam je bil približal tako rekoč brez nobene nevarnosti. Sè svojim dolgim drogom upiral se je ob tla, o dno reke, razbijal je ledene ploče, ki so se bile nabrale ob bregu, in po tihoma in po lagoma bližal se nam je vedno bolj in bolj. Ko je bil le več deset sežnjev od nas, nagovori ga — brat Straton. Nevarnost je bila uže po polnem pri kraju, globočina ni bila večja nego človeku do

dobi“ je zbral 7. t. m. cesarjevič Rudolf ravnateljstvo, referente in umetnike podjetja v posvetovanje. Sekcijski šef pl. Szögenyi-Marich in Moric pl. Jókai, slavni madjarski romanopisec, bila sta navzoča v imeni ogerske polovice. Tvarina prvega zvezka knjige je uže razdeljena med sotrudnike, in v tej seji se je oddelilo gradivo za drugi zvezek. Umetniki, ki bodo knjigo ilustrirali, bodo se v kratkem določili. Uredništvo knjige bode postopalo po polnem jednako pri nemški in ogerski izdaji.

— (Feldcajgmajster baron Vlasits.) Med možmi, ki imajo velike zasluge za reorganizacijo naše vojske, mora se ravno umrli general imenovati na odličnem mestu. Vsled njegovih zaslug ga je pa tudi cesar vedno odlikoval. Pokojni je bil še le 58 let star. Po očetovi smrti l. 1840 (oče je bil tedaj ban hrvatski) je Vlasits vstopil v inženirsko vojaško akademijo, služboval kot ženijski častnik v Italiji, sodeloval v raznih bojih v onih nemirnih provincijah, bil l. 1849 v vojski pri Novari, potem se je vdeležil okupacije Parme in Toskane in se bojeval zoper Garibaldija. Pozneje je sodeloval pri mirovnih dogovarjanjih v Zürichu, uređoval mejo Beneško in Lombardijo, katero je Avstrija odstopila Piemontu. L. 1864 je bil v danski vojski in kot obrist regimenta „kralj belgijski“ se je odlikoval v bitvi pri Kraljevem Gradcu. L. 1870 postal je generalmajor, 27. aprila l. l. pa feldcajgmajster. Za mnogobrojne zasluge, katere si je pridobil pri okupaciji Bosne, podelilo mu je l. 1878 Njegovo veličanstvo križ reda sv. Štefana.

— (Dvoboj.) Veliki plakati v Pratu so naznanjali čestitemu občinstvu, da se bode vršil ob določeni uri zanimiv dvoboj med — želvo in kačo ropotačo! Mnogo ljudstva je stalo pred barako, kjer se je imel vršiti čudni boj in kupovalo vstopnice. Ura je počasi lezla naprej — no, vender je napolnil usodepolni trenotek. Na mizi je mirno ležala želva; a ravno ta mir je bil sumnjiv: Tako čaka časih krvolok svojega nasprotnika z nedolžnim licem, a strupom v sreči! Publikum postaje nemiren, ropotače predolgo ni na terišče. Čez nekaj časa pride „direktor“, se globoko prikloni in pravi: „Ali ima morebiti kedo izmed čestite gospóde kako kačo ropotačo pri sebi? — potem se lahko boj takoj začne!...“

— (Ogerska idila.) V zemlinskem komitatu bil je te dni velikansk pretep med prebivalci sosednjih vasij. Bila se je prava bitka; kot orožje je rabilo razkačeno ljudstvo poleno in — pest. Nad 200 mož se je „vojskovalo“ in skorej vsi so se vrnili domov s krvavimi glavami; nekaj jih je hudo ranjenih. Boja bi še ne bilo konec, ko bi ne bila prišla žandarmerija vmes. Ko so jo kmetje zagledali, so se naglo razpršili na vse strani. Vender so jih 24 vjeli na terišči.

— (Prepozno!) Te dni je v Berlinu umrl nekdanji „železniški kralj“ Strousberg v jako

prsi; prva stvar, o kateri začne Straton govoriti je — most.

— No? ali nisem prav pravil? Da bi bili spredaj dobri stebri, most bi se bil vzdrlžal.

Ivan Aleksčević se po strani zasmeje in ničesar ne odgovori — molči.

— I kaj pa imaš pri sebi, od zadaj? praša nenađoma Straton.

— Potico, reče Ivan, smejé se.

Jaz se začnem ozirati in kaj zagledam? Za pasom ima privezani dve vrvi, kateri se spuščata v vodo, na njih pa plavata dva sodčka, držeča po nekaj bokalov.

— Kaj vraga to pomeni? Le povej, reče znova Straton.

— Janževce in oskoruševce, odgovori Ivan in iztegne svoj drog proti nam, da bi ga prijeli in potegnili k bregu.

— Ti si norec, brat Ivan, reče Straton. Na takem brodu voziš na vrvi žganje seboj!

Brata približata se drug drugemu ter se objameta. Obema vlijejo se solze v potokih po licu.

— Saj sva od svojega rojstva... niti enkrat nisva bila narazen... kjerkoli sva bila — vselej sva bila vkupe, rečeta obrnivši se k meni.

Jaz naposled za obed ostanem pri njiju, in pokušal sem janževca in oskoruševca.

revnih okoliščinah. Mož je svoje dni gospodaril z mnogimi milijoni, a konečno je stanoval v ubogi sobici 4. nadstropja. Kakor poroča „Neue Zür. Ztg.“, dobil je sedaj v drugi inštanči pravdo zoper pruski fiskus in ž njo sedem milijonov gold., katere mu mora država plačati iz gradnja železnice Hannover-Altenbeck. Sodnijski odlok ga že ni našel več živega.

— (Vážen odlok gledé univerzitetnih bibliotek.) Da se olajša kandidatom doktorata in profese delo domačih nalog, je ministerstvo ukazalo, da se od sedaj naprej knjige posojujejo brez kavcije na dom. Samo maturitetno spričevalo (v originalu) se mora pri kvesturi vložiti. Do sedaj je znašala kavcija 10 gld. Maturitetno spričevalo je le takrat zadostovalo, če je imelo znamko „z odliko“.

— (Koliko se pri šampanjcu zasluži), dokazuje nam ne davno umrli Werlé, lastnik slavne kupčijske hiše, ki se peča s prodajo šampanjca. Zapustil je blizo 40 milijonov goldinarjev premoženja.

— (Priproščina.) „Oh, Tonček, zakaj si pa rekel teti, da so neumni. Tako ne smeti. Koj pojdi k njim, jih prosí odpuščanja, pa reci, da ti je žal.“ — Tonček gre k teti in reče: „Žal mi je, da ste neumni.“

Domače stvari.

— (Nova nevarnost) preti ubogi, zapuščen Dolenjski! Včeraj proti večeru prejela je deželna vlada telegram, da je v ta namen odposlani potni učitelj g. Pirc v nekaterih vinogradih pri Veliki Dolini dobil trtno uš (Phylloxera vastatrix). Vlada bode sigurno vse ukrenila, da se grozovit mrčes dalje ne razširi.

— (Okrajne učiteljske konference) bodo 12. julija v Kranji, 2. julija v Postojini, 3. julija v Zatičini (za litijski okraj).

— (Izpred porotnega sodišča.) Včeraj je bil tožen kmetski posestnik Janez Kern, po domače Jarcev iz Vodice (okraj kamniški), 25 let star, oženjen, hudodelstva težke telesne poškodbe. Na praznik sv. Petra in Pavla lanskega leta sprla sta se z Jakom Kadivcem iz Hrastja, 27 let starim fantom, ki je bil uže kaznovan zaradi hudodelstva težke telesne poškodbe; Kadivec je bil prepričal v gostilni v Vodicah z zatoženim. Janez Kern je potem udaril Jako Kadivca z zunaj gostilne s fiziološko prekljo po glavi, tako da se je Kadivec precej na tla zgrudil in v nezavesti obležal. Ko je Kadivec uže na tleh ležal, udaril ga je Kern še enkrat po glavi in po rami. Vaški fantje so potem nezvestnega Kadivca vzdignili in ga nesli v hišo, kjer je čez nekoliko časa okreval. Sedaj trdi, da je izgubil sluh na levem ušesu vsled hudega udarca; zdravniki so mnenja, da se bode pač pozdravil, če tudi morebiti nekoliko naglušen ostane. Porotniki (načelnik g. Anton Klein) so vprašanje zaradi težke telesne poškodbe enoglasno potrdili, zanikali pa vprašanje, da bi Kadivec vsled udarca stalno oglušil. Sodišče obsodilo je Janeza Kerna na pet mesecev težke ječe, poostrene vsakih 14 dni s postom. Za oglušenje zahteval je Kadivec 100 gld. odškodovanja, sodišče pa mu je prisodilo le 25 gld., katere mu ima Kern plačati.

— (Izpred porotnega sodišča v Novem Mestu) se nam piše 16. junija: Včeraj je stal pred porotniki France Kogovšek, delavec iz Št. Jarneja, 72 let star, kriv javne posilnosti z 11letno deklico. Starček priznal je brez ovir svojo krivdo in bil enoglasno krivim izpoznan ter na dve leti težke ječe obsojen. — Matija Bregar z Vrha pri Trebnjem, 52 let star, oče štirih otrok, se je imel zagovarjati pred sodiščem, ker je nameraval ostrupiti z arsenikom svojega sina Matijo, pa svojo sinahinjo Rezo Bregar. Nekoliko časa je tajil in se obotavljal, konečno pa je obstal in bil z 10 glasi proti 2 krivim izpoznan. Sodnija mu je odmerila štiri leta težke ječe.

— (Ukradena koza.) V Švicariji pod Tivolijem ukradena je bila 9. t. m. (ko je bil mesečni semenj v Ljubljani) koza najemniku Švicarije gosp. Ederju. Sumili so takoj, da je kozo ukradel znani tat iz Ihanu, kateri ima mnogoštevilno rodovino. Gospod Eder se popelje s prijateljem v Ihan, pozove žandarja in res najde pri tatinski rodovini v Ihanu ukradeno kozo; navadno

so jo imeli skrito pod streho, ko pa je došel gospod Eder, se je koza ravno pasla. Tatu so bili uže prejšnjega dne zaprli žandarji, ker je bil ukradel v bližini teleta iz hleva; žena je trdila, da je njen mož kozo kupil 9. t. m. na ljubljanskem sejmu za 6 gld. 60 kr.

— (Tatu.) Antona Prepeluha, krojaškega pomočnika, o katerem smo včeraj poročali, da je na Hrvaškem izmaknil 200 gld., so včeraj v Ilirski Bistrici prijeli.

— (Najdena) je srebrna broša s žensko podobo.

— (Kegljanje za dobitke) pričelo se je v nedeljo 15. junija v gostilnici „pri Tončki“ v Bohinjski Bistrici; čisti dobiček je namenjen za napravo gasilnega orodja v Bohinjski Bistrici. Dobitki so: I. dva cekina; II. en cekin in dva srebrna goldinarja; III. pet srebrnih goldinarjev; IV. trije srebrni goldinarji in V. pet dobitkov po en goldinar. Serija velja 10 kr. Želimo, da bi bila v korist dobrotelnega namena udeležba kegljavcev mnogobrojna.

— (Povodenj.) Iz Cérknice se nam piše: Vsled neprestanega deževanja je cérkniško jezero tako visoko narastlo, da je poplavlilo skoraj vse bližnje pašnike in travnike občin, ki ležó ob jezeru. Posebno njive Dolenjega Jezera stojé pod vodo in ako ne preneha deževanje, poplavlila bode povodenj vsa tamošnja polja. Druge vode cérkniško-planinske doline do sedaj še niso prouzročile nikake škode.

— (Koncentrovanje brodovja.) Iz Trsta se nam piše: V teku tega meseca se bode zbralo v naši luki avstrijsko brodovje v tacem številu, kakoršnega Trst še ni videl. Vse ladije prijadrajo sem, izimši se vé da one, ki plujejo v daljnih morjih. Podadmiral baron Sterneck bode zapovedoval brodovju, ki pride 24. junija v luko in ostane dva dni pri nas. Blizu Trsta se bodo vršili veliki manevri. Zbrane bode sledeče ladije: Poveljniška ladija zastavonosnica, šest vojnih bark, jedna topovska ladija, jedna velika in šest manjših ladij s torpedami. Brodovje bode imelo čez 70 težkih, 46 lahkih topov in 38 mitraljez. Na krovu bode čez 3000 mož in 90 častnikov.

— (Porušenje hiše.) Včeraj o poludné porušila se je v Trstu nova hiša, kakor smo poročali brzojavnim pōtem. V „via dell' Istituto“ zidali so štirinadstropno novo hišo. Manjkalo ji je samo še strehe. Ob 12. prevrnil se je srednji del sprednjega zidovja na cesto; k sreči je zadel le tri delavce (med njimi jedno žensko) in jih več ali manj težko poškodoval. Jednemu je noga dvakrat zlomljena, drugi ima hude rane na glavi, ženska pa je le nekoliko opraskana. — Ker se je blizalo poldné, so bili delavci večinoma uže zapustili zidovje in vsled tega se je stvar primeroma tako srečno iztekla. Zidanje je vodil polár Karel Mosetig; policija ga je takoj začasno priprla. Velikanska množica gledavcev je stala krog podrtine. Policija je potegnila vrvi okoli prostora, požarna bramba pa je ostalo zidovje podrlla, ker je nevarnost velika, da se samo ne poruši.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Celovec, 18. junija. Kakor se poroča, pride le-sém prestolonaslednik Rudolf k svečanostnemu otvorenju muzejalnega poslopja „Rudolfinum“ v 15. dan meseca julija.

Budimpešta, 18. junija. Opoludné je znašala vladna večina 51 poslancev, med voljenimi se nahaja minister Trefort, predsednik liberalnega kluba Vizsolyi in profesor Peter Dobrzansky.

Bruselj, 18. junija. Senat je razpuščen.

Dunaj, 17. junija. Pogreb grofa Grünneja je bil včeraj ob 5. uri popoldné v Badenu v navzočnosti cesarjeviča, mnogih nadvojvodov, ministrov, generalov itd.

Rim, 17. junija. „Stampa“ zanikava novico, da je naznanila angleška policija prihod dinamitarov in da je laška policija pozvala vatican k straženju cerkve sv. Petra.

London, 17. junija. (Spodnja zbornica.) Fitzmaurice izjavlja, da smatrata generala Wood in Stephenson vsled brzojavnih poročil

vést o padcu Berbera sedaj istinito. Dogovarjanja s Portugalsko gledé pogodbe o Kongu se nadaljujejo. Gladstone se je gledé dogovarjanj s Francosko jednako izjavil, kakor lord Kimberley v zgornji zbornici.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 18. junija.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	gld. 80.40
„ „ „ srebro	81.30
Zlata renta	102.20
5% avstr. renta	95.75
Delnice národne banke	858.—
Kreditne delnice	307.—
London 10 lir sterling	121.85
20 frankovci	9.67
Cekini c. kr.	5.76
100 drž. mark	59.50

Uradni glasnik

z dné 18. junija.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. sodniji v Kamniku za katastralno občino Kozíše; poizvedbe do 30. junija t. l.

Eks. javne dražbe: V Novem Mestu zemljišče Jos. Hočvarja s Pristave dné 26. junija (3. narok).

Tuji.

Dné 16. junija.

Pri Maliči: Pauchly, c. kr. major; Petermichl, Toifl, Eckstein in Paulin, trg. potovalci, z Dunaja. — Grof Buratti in Berthold, zasebnika, iz Trsta. — Tribuzzi, zasebnik, iz Vipave. — Demscher, zasebnik, iz Zelenikov.

Pri Slonu: Ritter, c. kr. uradnik, z Dunaja. — Engelmann, soproga korvet. kapitana, z Pulja. — Štamberger, beljeznik, iz Ljutomera. — Aussetz, c. kr. poštar, iz Krškega. — Debeve, c. kr. poštar, iz Kamnika. — Lamprecht, trgovec, iz Pontabla. — Schorch, trgovec, iz Naborjeta.

Pri Virantu: pl. Terbuhovič, c. kr. umir. polkovnik, iz Gradca. — Tausel, s soprogo, iz Beljaka. — Poš in Warlec, posestnika, iz Zužemberka. — Zvanut, posestnik, iz Vipave. — Rizzoli, trgovec, in Fajdiga, c. kr. poštar, iz Ribnice.

Pri Avstr. carji: Olifčič, posestnik, iz Zapuž.

Umrli so:

Dné 17. junija. Ana Marija Roncetti, hči izdelovalca svirál, 8 dnij, Na Bregu, ošpice. — Marjeta Janc, soproga mizarja, 37 l., Marije Terezije cesta št. 6, jetika. — Gabrijela Püchler, zasebnica, 40 l., Mestni trg št. 19, jetika. — Ana Cesar, hči delavca, 6 dnij, V Prulah št. 27, ošpice. — Oton Zhuber pl. Okrog, umirov. oficijal dež. vlade, 59 l., Rimska cesta št. 20, možjanski mrtvoud. — France Tome, gostilničar, 43 l., Sv. Petra cesta št. 3, kron. jetika.

V bólnici:

Dné 16. junija. Marija Fajfar, hči delavca, 17 l., vnetje dihal.

Dné 17. junija. Marijana Fajfar, delavska soproga, 46 l., opešanje močij. — Matija Zevnik, gostač, 70 l., za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
17. junija	7. zjutraj	731.75	+ 9.6	bzv.	mgf.	2.50
	2. pop.	731.19	+10.6	vzh. s.	obl.	dež
	9. zvečer	733.11	+10.0	vzh. sl.	d. js.	

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1:75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, pri-lepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova
knjigarna v Ljubljani.